

Springvloed

Springvloed

Een spannend verhaal voor kinderen
vanaf 10 jaar.

Margot Weijer

Eerste druk 2016

Auteur: Margot Weijer

Coverontwerp: Margot Weijer

ISBN:9789402146806

© 2016 Margot Weijer

www.bravenewbooks.nl

Hoofdstuk 1

Zomervakantie

Kees en Annemiek snoven de koude zeewind en roken de vissige zilte lucht. Het was best druk op de veerboot. Veel gezinnen met kinderen in alle leeftijden, stelletjes en groepjes jongeren.

De bagage was in de bootkarretjes geplaatst, die als een rups aan elkaar geklonken waren, overdekt met canvasdoek. Straks zouden ze de eigen koffers er weer uit plukken, fietsen huren en dan naar het zomerhuis gaan, dat de ouders hadden gehuurd.

"Eindelijk eens een rustige vakantie," hadden ze moeder horen zeggen toen ze de koffers met vader aan het inpakken was. Kees had Annemiek vragend aangekeken. Een rustige vakantie? Zij en een rustige vakantie?! Er was toch altijd wel iets te beleven?! Hoezo zou er nu niets voorvallen?

Maar hun ouders hadden deze bestemming gekozen in de vaste overtuiging dat er hier niets anders dan zee, strand en duinen zou zijn. Uitslapen, zwemmen, luiere en lekker eten.

Een uur later reden Kees en Annemiek hard met hun fietsen de weg naar beneden, die eindigde bij het zomerhuis. Ze joelden en lachten. Wat stond het huis hier prachtig! Zo in de duinen, met het helmgras wuivend in de wind.

Even later stapten ze naar binnen en gooiden hun rugzak op de vloer in de kamer. Ze keken om zich heen. Wat een ouwe meuk! Rotan meubeltjes met gele kussens, een tafel met vier stoelen, een dressoir en een kast tjokvol met oude boeken en andere zoi.

Kees liep naar de keuken en rende de geel geschilderde trap op naar boven. Daar trok hij de deur van de voorste slaapkamer open. Twee ingebouwde bedden, links en rechts

in de kleine slaapkamer. Alles minimaal, maar wat ontzettend gezellig! Hij liep terug naar de smalle overloop en trok de deur open van de tweede slaapkamer, gelegen aan de achterzijde. Hier was één ingebouwd bed en een kinderledikant.

Kees stormde de trap weer af naar beneden. "Het is hier hartstikke leuk!" riep hij. "Helemaal goed!"

Annemiek trok een lade open van het oude dressoir in de woonkamer van het duinhuis: een roestige fiets sleutel, drie schelpjes, een pleister, een flesopener en een sigarendoos van Hofnar met nog twee sigaren. Ze liep naar de keuken en trok daar de keukenkastdeur open. Planken van boven naar beneden gevuld met pakken meel, suiker, bonen, rijst en andere ondefinieerbare levensmiddelen. Een muffe lucht kwam haar tegemoet en ze zag muizenkeutels op elk vrij plekje in de kast.

Even later stapten ook de ouders het duinhuis binnen. Hun moeder keek om zich heen in de bijkeuken. Moesten ze het daar mee doen?! Een tweepitsgasstel op butagas? Onder het schuine dak? Geen stromend water maar een pomp?!

Maar ze hoorde de blijde kreten van Kees en liep verder naar de keuken en de woonkamer. Ze glimlachte. Ja, echt een duinhuis, zoals een duinhuis hoort te zijn. Rieten meubels, zeil op de vloer. Niks geen design. Gewoon ouwe troep.

In de daaropvolgende week leerden Kees en Annemiek het eiland een beetje kennen. Ze fietsten over de schelpenpaden naar de verschillende dorpen. Over het stuur gebogen tegen de duinen omhoog, om daarna met grote vaart naar beneden te racen. Ze vingen garnalen en krabbetjes. De garnalen bewaarden ze in een emmertje met water, dat ze aan het einde van een stranddag weer leeggooiden in zee. Met de krabbetjes deden ze wedstrijdjjes. Een plank of een oude fles, die ze vonden op het strand legden ze enkele meters verderop en de krab die binnen vijf minuten het dichtste bij dat doel was, had gewonnen.

Het zeewater was hartstikke koud en ze liepen op hun tenen steeds een stukje verder de zee in. De ijskoude ring van water omsloot hun benen steeds hoger. Dan volgde er druk geplens en gesprong, waarna ze gillend en schreeuwend er door gingen. Een paar minuten later voelden ze de kou niet meer en genoten ze van de golven waar ze indoken en waardoor zich lieten meenemen.

Ze bouwden zandkastelen en maakten van zand een zeemeermin. Dat was gek geweest, die middag van die zeemeermin. Ze hadden de zeemeermin juist helemaal afgemaakt met schelpen op de staart en het haar van zeewier langs het hoofd gedrapeerd. En toen gebeurde het.

Ze hoorden het allebei. Het geluid kwam van zee. Het was geen meeuw, ook geen groep meeuwen, want er was geen meeuw te zien op dat moment. Maar er had een duidelijk gekrijs geklonken en ze waren eigenlijk wel geschrokken. "Hè!" riep Annemiek en Kees zei: "Wat was dát nou?!"

Maar ze zagen niks, niemand in zee, geen meeuw, geen schip. Toen hadden ze maar de schouders er over opgehaald en waren terug gefietst naar het zomerhuis waar hun ouders buiten een krant zaten te lezen.

Ze spoelden hun badhanddoeken uit en hingen ze aan de lijn buiten in de zon.